

[Martin Nielsen.]

gust: hvordan man i Regeringen forholdt sig til Spørgsmaalet om Kommunisternes Internering, hvilke Dispositioner der blev truffet, hvilke Direktiver der blev givet, og hvorfor vi til Slut blev udleveret. Vi har Krav paa at faa disse tre Spørgsmaal besvaret. Vi har Krav paa at vide, hvad der egentlig skete den 22. Juni, vi har Krav paa at vide, hvorfor man behandlede os, som man gjorde under Perioden herhjemme, og vi har Krav paa at vide, hvorfor vi ikke blev lukket ud den 29. August. Disse Spørgsmaal maa, særlig efter den Maade, hvorpaa man nu med Smaafiduser prøver paa at komme væk fra selve Hovedlinien, besvares, og de maa besvares, før denne Rigsdag skilles. Største Parten af dette høje Tings Medlemmer har, første Gang den danske Grundlov skulde staa sin Prøve, uden at betænke sig været med til at rive Grundloven i Stykker, været med til at besudle den, gøre den til intet, men inden vi igen samles i denne Sal, inden et nyt politisk og parlamentarisk Liv begynder her i Danmark — for denne Samling har jo kun været Afslutning af noget, som er forbigangent —, inden det nye begynder, maa der skaffes Klarhed over de Spørgsmaal, jeg har rejst her.

Valdemar Sørensen: Jeg takker for de Svar, der er givet paa min Forespørgsel og ingen, heller ikke den højtærede Minister, vil undre sig over, at jeg finder det Svar, den ærede Ordfører for Udvalget gav, for mest rammende de Betragtninger og den Opfattelse, der ligger bag ved mit Spørgsmaal. Jeg underkender ingenlunde den højtærede Ministers reelle Hensigter i dette Forhold, men af den højtærede Ministers Ord fremgik det jo, at det hovedsagelig var en økonomisk Erstatning, der blev henvist til, og mine Bemærkninger sagde dog vist tydeligt nok, at den økonomiske Erstatning i det Forhold, jeg talte om, spillede den mindste Rolle, dels fordi vedkommende overhovedet ikke falder ind under Bestemmelserne om Erstatning efter den Lov, vi taler om her, og dels fordi økonomisk Erstatning i det hele taget ikke løser Spørgsmaalet, ikke engang løser det med Hensyn til den forretningsmæssige Usikkerhed, de vedkommende maa leve deres Liv under.

Ulykken er den, som den højtærede Minister saa rigtigt sagde, at den første Meddelelse om Stikkerlikvidationen jo blev fulgt af en anden, et Dementi, men dette Dementi nyder aabenbart ingen Tiltro. I hvert Fald er Forholdet det, at siden Ulykken skete, har man været udsat for snart sagt alt muligt i den Virksomhed, der dog skal gaa videre efter Indehaverens Død. Sagen vilde maaske have ligget helt anderledes, hvis ikke Dementiet var kommet til at staa alene, hvis det havde været efterfulgt af en Redegørelse for alle de Likvideringer, der er sket, saaledes som jeg selv har hørt, det er blevet lovet os. Saa vilde der have været et Grundlag for en Undersøgelse, et Grundlag, som vi nu mangler, saa vilde man straks have kunnet se, hvad der var galt, og hvad der ikke var galt. Nu er det meget vanskeligt at trænge til Bunds i det, og jeg ser ikke, paa hvilken anden Maade man skal faa standset den Hetz, der i dette Tilfælde er rettet mod de vedkommende, end — som det ærede Medlem Hr. Aksel Møller sagde — ved en Oprejsning, der tydeligt og klart giver til Kende, hvorledes Stillingen er. Jeg beder derfor meget om, at den højtærede Minister tænker alvorligt over, om det ikke skulde være muligt, inden dette Lovforslag forlader Rigsdagen, at ændre det i den Retning, det ærede Medlem Hr. Aksel Møller nævnte.

Oluf Pedersen: Ja, jeg har jo gjort mig til Talsmand for, at Hædersgaverne ogsaa skulde ydes til alle helt uskyldige Ofre, til dem, der ikke selv har været ude om det, der er sket. Jeg synes, at her er man nu i Færd med at lave en Lov, der i Kraft af de foreslaaede Forbedringer bliver saa god, at der virkelig er Mulighed for, at det kunde blive den helt rigtige Lov, men jeg beklager — naar man nu var saa godt i Gang —, at baade Udvalget og Ministeren afviser de af mig stillede Ændringsforslag. Der er jo desværre næppe nogen Mulighed for at faa dem vedtaget i Landstinget, naar Ministeren ikke vil være med, men afviser dem — hvad jeg som sagt beklager.

Til det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen, som jo nu talte saa rart og godt for de forholdsvis rige og viste Omsorg for dem, der havde over 12 000 i Indtægt og et Indbo over 100 000, vil jeg sige, at jeg for mit Ved-